

MOORD IN DE WIJK

Hilde Vandermeeren

Moord in de wijk

© 2019 – Hilde Vandermeeren & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Merel van Meurs, Amsterdam
Foto auteur: Florian Van Eenoo
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 305
ISBN 978 94 6001 818 3
e-boek:
ISBN 978 94 6001 819 0

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1. Schokkend nieuws

De zon schijnt op de moestuin van Rita. Ze loopt over het pad met een gieter in haar hand. Bij de wortels blijft ze staan.

‘De zomer is het mooiste seizoen,’ zegt ze.

‘Vinden jullie dat ook?’

Er waait een zacht briesje. Daardoor lijkt het alsof de groene bladeren van de wortels naar haar knikken. Rita tilt haar gieter op en laat het water eruit stromen.

‘Geen zorgen. Er is genoeg voor iedereen,’ zegt ze, terwijl ze naar de radijzen kijkt.

Hun bladeren gaan heen en weer. Alsof ze zo hun ongeduld willen tonen. Rita glimlacht. Pittig zijn ze wel, die radijzen. Ze doen haar denken aan de deugnieten uit haar klas. Van lang geleden. Toen ze nog ‘juf Rita’ van het tweede leerjaar was.

Nu ze met pensioen is, heet ze gewoon Rita. Soms voelt ze zich eenzaam. Als ze kinderen ziet spelen op het plein. Of als ze de bel van de school hoort in de verte. Het lijkt alsof ze een stuk van zichzelf kwijt is.

Sinds haar pensioen lijkt haar huis leeg. Er zijn geen meubels weg. Maar ’s morgens ziet ze de stoelen in de keuken. Die blijven de hele dag leeg.

Rita heeft geen partner en geen kinderen. Dat vindt ze jammer. Het is altijd fijn om tegen iemand te kunnen praten. Gewone vragen stellen, zoals: ‘Geef je me de boter eens door?’ of ‘Heb je goed geslapen?’ En ook praten over belangrijke zaken zoals: ‘Hoe zou het met de bloemkolen zijn?’

Maar het is nu eenmaal zo.

Ze mist de kinderen uit haar klas. En de andere juffen en leraars ook.

Maar gelukkig heeft ze haar moestuin.

‘Ik ben zo terug,’ zegt ze tegen de radijzen. ‘Even water halen.’

Ze wandelt over het pad naar haar tuinhuis.

Daar staat de ton met regenwater. Ze gebruikt het kraantje om haar gieter te vullen. In het midden van het pad blijft ze staan. Ze sluit haar ogen. Ze hoort de vogels fluiten in de appelboom. Het is een vrolijk lied.

Wat is het hier fijn wonen, denkt ze. In de

Tuinwijk is het altijd zo heerlijk rustig.

‘Rita!’ hoort ze ineens iemand roepen.

Van de schrik laat ze de gieter vallen.

Ze opent haar ogen.

Haar buurman Abu leunt over het lage hek. Hij woont nog maar anderhalf jaar naast haar. Hij komt uit Afghanistan. Abu is veel jonger dan

Rita. Hij is pas 30. Hij werkt bij een bedrijf dat pakjes levert aan huis. Rita en Abu kunnen het prima met elkaar vinden.

Normaal roept hij nooit.

Wat zou er mis zijn? denkt Rita.

Rita stapt naar hem toe. Over het hek kijken ze elkaar aan.

‘Wat scheelt er?’ vraagt Rita.

‘Heb je het nog niet gehoord?’

‘Wat dan?’

‘Het schokkende nieuws.’

‘Waarover heb je het?’

Abu haalt diep adem. Dan zegt hij: ‘Er is iemand vermoord in onze wijk.’

2. De dode

Rita kan het niet geloven. Abu is een grapjas. Hij houdt graag mensen voor de gek. Misschien is dit een heel slechte mop.

‘Verzin je dit nu?’ vraagt ze. Ze klinkt een beetje boos.

Hij schudt hevig met zijn hoofd. ‘Echt niet.

Waarom geloof je me niet?’

‘Omdat zoiets hier niet gebeurt,’ zegt Rita. ‘Dit is een rustige wijk.’

‘Het is echt waar. De politie staat bij het huis. De buurt is afgezet met linten. Net zoals in series op tv. Maar dit is echt. En dan nog in onze straat!’

Er schuift een wolk voor de zon. Rita krijgt het plots koud. Het is ook heel stil. Alsof de vogels gestopt zijn met fluiten.

‘Wie is er vermoord?’ vraagt ze schor.

Ze durft bijna niet te luisteren naar het antwoord.

De dode is zeker iemand die ze kent.

Rita kent iedereen in haar straat.

Er wonen jonge gezinnen. In het weekend fietsen de kinderen op straat. Ze tekenen met krijt op de stoep. Ze spelen voetbal op het pleintje.

Er wonen ook oudere mensen zoals zij. Met en zonder moestuin.

‘Wie is er dood?’ vraagt ze nog een keer.

‘Robert Polspoel,’ zegt Abu. ‘Van het huis op de hoek, met die grote cactussen voor het raam.’

‘Die ken ik,’ zegt Rita. ‘Een man van 75 jaar. Hij woonde hier al lang voor mij. Ook alleen. Velen vonden hem wat vreemd.’

Abu zucht diep. ‘Ik had het nooit mogen doen.’

‘Wat?!’ schrikt Rita. ‘Heb jij iets met zijn dood te maken?’

‘Tuurlijk niet,’ zegt Abu. ‘Ik bedoel dat ik nooit dat grapje over hem had mogen maken. Dat was vorige maand tijdens het buurtfeest. Iedereen moest erom lachen. En nu is hij dood. Die grap klinkt nu zo ongepast.’

‘Wat heb je dan gezegd?’

‘Dat Robert net zelf een cactus lijkt. Ook zo pinnig en stekelig. Hij stuurde de kinderen altijd weg als ze op de stoep voor zijn huis speelden. Hij werd meteen boos als ze per ongeluk op zijn oprit fietsten. Of als mijn bestelbus te dicht bij zijn garage stond. Ik heb hem vaak gezegd dat hij overdreef.’

‘Dat hoeft nu niet meer,’ zegt Rita zacht.

Abu legt zijn hand op haar arm.

‘Het spijt me dat ik je zo liet schrikken,’ zegt hij.

‘Kom je even langs voor een kopje koffie? Dan kunnen we er verder over praten.’
‘Dat is goed,’ zegt Rita. ‘Maar eerst mijn radijzen nog water geven.’

Even later staat ze met de gieter bij de radijzen. Ze denkt de hele tijd aan de dode Robert Polspoel. Ze blijft maar gieten.
‘Oei,’ zegt ze. Met een ruk houdt ze de gieter weer recht. ‘Net op tijd. Ik had jullie bijna verdronken. Ik ben zo overstuur door het nieuws over Robert.’
Ze kijkt naar boven. Er hangen donkere wolken aan de hemel.
‘Dat voorspelt weinig goeds,’ zegt ze tegen de wortels.

3. Verdacht

Rita en Abu zitten aan tafel in zijn keuken. Het is zondag, vandaag moet Abu niet werken. Tijdens de week is hij altijd vroeg weg om pakjes te leveren.
‘Wil je een koekje?’ vraagt Abu.
Hij plaatst de doos voor Rita. De koeken zien er lekker uit. Maar ze heeft geen trek. Dat komt door de moord op Robert.
‘Nee, dank je.’ Ze nipt van haar koffie.
‘Het is zo vreemd,’ zegt Rita. ‘Een paar huizen verderop werd een man vermoord. Ik kan het nog altijd niet geloven. Het lijkt wel een nare droom.’
‘En toch is het echt,’ zegt Abu.
Hij zet zijn kopje neer. ‘Weet je wat? Laten we een kijkje nemen.’
Rita schudt krachtig haar hoofd. ‘Ik ben geen ramptoerist. Ik kick niet op de ellende van anderen.’
‘Ik ook niet,’ zegt Abu. ‘Maar de hele buurt staat buiten. Veel mensen zijn bang of overstuur. We kunnen elkaar steunen.’
‘Dat is waar.’ Rita drinkt haar koffie op en staat recht.